

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Iwulski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Dawid Miąsik

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z powództwa A. K. przeciwko Zespołowi Szkół [...]o ustalenie istnienia stosunku pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 15 lipca 2015 r.,
zażalenia powódki na postanowienie Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 16 marca 2015 r.,

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 16 marca 2015 r., Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. odrzucił zażalenie powódki A. K. na postanowienie tego Sądu z dnia 21 stycznia 2015 r., którym odrzucono skargę powódki o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem tego Sądu z dnia 21 kwietnia 2010 r., w sprawie przeciwko Zespołowi Szkół [...] o ustalenie istnienia stosunku pracy. W uzasadnieniu tego postanowienia Sąd Okręgowy wywiódł, że powódka w terminie ustawowym wniosła do Sądu Najwyższego - za pośrednictwem Sądu Okręgowego - osobiście sporządzone przez siebie zażalenie na postanowienie w przedmiocie odrzucenia skargi o wznowienie postępowania, mimo że została uprzednio pouczone na piśmie o konieczności dokonania tej

czynności procesowej przez zawodowego pełnomocnika. W tych okolicznościach Sąd Okręgowy uznał, że zażalenie powódki do Sądu Najwyższego zostało wniesione bez zachowania przymusu adwokacko-radcowskiego wymaganego w art. 87¹ § 1 k.p.c., co w konsekwencji spowodowało odrzucenie tego środka zaskarżenia.

Postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 16 marca 2015 r. powódka zaskarżyła do Sądu Najwyższego zażaleniem wniesionym osobiście, w którym domagała się uchylecia orzeczenia Sądu drugiej instancji „wobec oczywistej zasadności niniejszego zażalenia” i „przyjęcia” zażalenia na postanowienie z dnia 21 stycznia 2015 r. o odrzuceniu skargi o wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy wziął pod uwagę, co następuje:

Stosownie do art. 87¹ § 1 i 2 k.p.c. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych (przymus adwokacko-radcowski) i dotyczy ono także czynności procesowych związanych z postępowaniem przed Sądem Najwyższym, podejmowanych przed sądem niższej instancji. Przymusu adwokacko-radcowskiego nie stosuje się tylko w postępowaniu o zwolnienie od kosztów sądowych oraz o ustanowienie adwokata lub radcy prawnego oraz gdy stroną, jej organem, przedstawicielem ustawowym lub pełnomocnikiem jest sędzia, prokurator, notariusz albo profesor lub doktor habilitowany nauk prawnych, a także gdy stroną, jej organem lub przedstawicielem ustawowym jest adwokat, radca prawny lub radca Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa. Reguła ta oznacza w szczególności, że obowiązek zachowania przymusu adwokacko-radcowskiego rozciąga się również na postępowanie zażaleniowe przed Sądem Najwyższym prowadzone według zasad określonych w art. 394¹ k.p.c.

Sąd drugiej instancji odrzuca na posiedzeniu niejawnym zażalenie do Sądu Najwyższego wniesione po upływie przepisane terminu, nieopłacone lub z innych przyczyn niedopuszczalne, jak również zażalenie, którego braków strona nie usunęła w wyznaczonym terminie (art. 370 w związku z art. 398²¹ i w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.). Jeżeli zażalenie podlegało odrzuceniu przez sąd drugiej instancji,

ale nie zostało odrzucone przez ten sąd, to do odrzucenia zażalenia właściwy jest Sąd Najwyższy (art. 398⁶ § 3 w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.). Wniesienie przez stronę zażalenia do Sądu Najwyższego z pominięciem przymusu adwokacko-radcowskiego, gdy nie zachodzi wypadek opisany w art. 87¹ § 2 k.p.c., jest niedopuszczalne, co powoduje odrzucenie zażalenia przez sąd drugiej instancji lub przez Sąd Najwyższy, bez uprzedniego wzywania strony o usunięcie tego braku.

W rozpoznawanym przypadku zażalenie do Sądu Najwyższego na postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 16 marca 2015 r., kończące postępowanie w sprawie, zostało sporządzone i wniesione przez powódkę samodzielnie, bez udziału zawodowego pełnomocnika. To zaś oznacza, że czynność ta została dokonana przez osobę pozbawioną zdolności postulacyjnej do występowania w postępowaniu przed Sądem Najwyższym. W związku z powyższym zażalenie wniesione przez powódkę należało uznać za niedopuszczalne, co rodziło konieczność jego odrzucenia przez Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 25 lipca 2013 r., II CZ 46/13, LEX nr 1347849; z dnia 23 lipca 2014 r., V CZ 50/14, LEX nr 1504858 i z dnia 4 listopada 2014 r., II PZ 15/14, LEX nr 1551956).

Mając to na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie powołanych przepisów postanowił jak w sentencji.